men bära där alltid inskrifter med det helstungna alfabetet och dateras av E. Brate (*Östergötlands runinskrifter*, 1911, p. XVI) med hänvisning till H. Hildebrand till tiden 1150–1250. Runorna på Sm 125 överensstämma helt med den danska runradens, och språkformerna visa inga sena drag; 20–24 **aftir** med **r** ej **ʀ** är ej något sådant. Övergången av (det ur *r* utvecklade) *ʀ* till *r* i detta ord finnas andra exempel på i vikingatidsinskrifter, t.ex. Sm 1, 2, 7, 9, 10, och den ifrågavarande ljudövergången framträder tidigare i detta ord än i andra (se därom s. 18 och s. 19 not 3). 10–14 **stain** med bevarad diftong och 25–31 **fiul : muþ** med **u** som tecken för *o* äro å andra sidan ålderdomliga drag. Inskriften härrör från tiden före 1100.

126. Kumlaby kyrka. Visingsö sn.

Litteratur: L 1201. J. Bureus: F a 6 s. 273, F a 5 s. 264 (hsr i KB); F e 17 (hs i KB); Fahle Burman i Nova Acta Regiæ Societatis Scientiarum Upsaliensis 5 (1792) s. 313; N. H. Sjöborg: Samlingar för Nordens fornälskare 3 (1830) s. 57; P. Wieselgren: Ny Smålands beskrifning (1846) s. 391; J. E. Lagergren: Handlingar om Småland, M 104: 14 (hs i KB) s. 154; J. Allvin: Beskrifning öfver Wista härad (1859) s. 158.

Runstenen är nu försvunnen.

Enligt Bureus (*F a 6*) har stenen i likhet med Sm 124 och 125 haft sin plats »J Kumla kyrkia». Burman uppger som dess plats »Visingsö, in Templo». Den har förgäves eftersökts. Redan Sjöborg (1830) s. 57 anmärker: »men numera kan den ingenstädes på Wisingsö upptäckas, och man saknar om densamma all närmare underrättelse.» Allvin (1859) s. 158 f: »Stenen kan numera icke uppletas i kyrkan, troligen antingen undangömd af en större väggfast tafla eller genom murens rappning.» Måttsuppgifter saknas.

Inskrift (enligt Bureus' *F a 6*, se fig. 77):

i brädden: **- orþr · auk : askytr : þaiʀ : satu : k - - bl : kuþfast : faþiʀ · sin : i - uas | bofa -**
1 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50

mitt på stenen: **- bri - s -**
55

(Þ)órðr ok Ásgautr þeir settu kumbl Guðfast, fǫður sinn, e(r) var Bófa ...

Tord och Åsgöt de satte vården (efter) Gudfast, sin fader, som var Boves ...

Till läsningen: De runor, som enligt Bureus stå mitt på stenen och av honom ha placerats först, innehålla ej början av inskriften och ha i läsningen ovan ställts efter kantinskriften. Bureus har ej ansett runan 1 läslig. Ordet har sannolikt varit **þorþr**, som Burman har utfyllt det till. I 23–27 **k[um]bl** representeras **u**, som varit oläsligt, av ett horisontellt streck, och framför **b** synes ett litet streck, som kan vara rester av ett **m**. Av **b** finnes endast nedre hälften kvar, av **l** är toppen skadad. Det *eptir* man väntar mellan *kumbl* och *Guðfast* är uteglömt. 35–39 **faþiʀ** är felristning för **faþur**. Preteritum *var* har samma ålderdomliga form **uas** som på Sm 122. Av 45 **u** synes bst. Runorna 53–59 **-bri-s-** kunna vara en felläsning av *hiálpi sálu*.

Burman har följande text: THORTHR.AUK.ASKUTHR.THAIR.SATU.KUMBL. — — — KUTHFAST.FATHIR.SIN.UASBOFA — — Fe 17: Thorder auk Asgyter dair satu kumbl Gudfast fadir sin was Bofa.

Þórðr hör till de vanligaste namnen. Se s. 91. Det förekommer på Sm 27(?), 99 och 129. — *Ásgautr* är ganska vanligt i runinskrifter från skilda delar av Sverige och i senare källor. Angående *Guðfastr* se Sm 92. — *Bófi* förekommer på Sm 153 och 163, Ög 113, Sö 144. Lundgren o. Brate anför exempel på *Bove* från skilda landskap och som förled i ortnamn *Bowathorp*, *Bouathorp* i Östergötland och Småland.

Bureus (*F a 5*) tolkar inskriften: »Thordirus et EsGytus hi posuerum(!) cippum GudFasto patri suo ... erat Bofionis». Burman har kommit in på ett felaktigt spår, när han till runorna **uasbofa** fogar följande kommentar: »Lapis forsitan vasbo furs habuit» och i anslutning till denna hypotes översätter: Thorthr & Asguthr illi cippum posuerunt Kuthfasto patri suo, qui in Vasbo occubuit.» Sjöborg: »Thord och Asgut uppsatte stenen (åt) Guthfast sin fader. (Det följande, blott till en del läsliga ordet, lärer icke med visshet kunna tolkas.)»